

БЗМЦ

АПОКАЛИПСИС

МАЙКЪЛ ГРАНТ

Превод от английски
АНГЕЛ АНГЕЛОВ

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *BZRK Apocalypse*

Романът е публикуван за първи път през 2014 година в САЩ от Egmont UK, Limited, 239 Kensington High Street, London W8 6SA

Copyright © 2014 The Shadow Gang

All rights reserved

The Author has asserted his moral rights

Превод Ангел Ангелов

Редактор Стоян Меретев

Коректор Сабина Василева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015
ISBN 978-954-27-1428-6

На Катрин, Джейк и Джулия

ПЪРВА ГЛАВА

Сандра Пайпър вечеряше с приятели, когато всичко започна.

Тя ядеше охладен омар на терасата от тиково дърво в къщата в Малибу на свой приятел продуцент, заедно с една своя бивша колежка актриса и филмова звезда, която се казваше Уейд Талън¹ (по мнението на Сандра артистичният ѝ псевдоним звучеше нелепо); с настоящия си режисьор Куентин (чиято фамилия беше по-добре да не споменава); с много богата и доста красиво татуирана жена на име Листра Рийд, която имаше странния навик да добавя възклицанието „аха“ в произволни изречения; както и с един изключително добре сложен, висок и широкоплещест мъж, чието име тя все забравяше, но беше от сорта на Нобъл или нещо подобно.

Той слушаше прехласнато, докато по-известните хора около него говореха за работа, общи приятели и още работа. Всъщност като цяло се говореше предимно за работа.

Сандра беше номинирана за най-добра актриса. Конкуренцията беше ожесточена. Букмейкърите казваха, че шансовете ѝ, в най-добрия случай, са едно към шест. Бяха малки, но не и реални. И въпреки че Сандра Пайпър беше майка на две деца, жена, стъпила здраво на земята, магистър по икономика, беше

¹ Talon – нокът на хищна птица – Бел. прев.

МАЙКЪЛ ГРАНТ

пушила марихуана точно два пъти в живота си и никога не пиеше повече от две чаши вино, тя си мислеше да съблазни господин „Широки рамене“, „Срамежлива усмивка“ и „Големи, но чувствителни ръце“.

Причината беше, че той определено се интересуваше от нея, а тя беше разведена от две години и не се бе срещала с никого през това време. Освен това беше изтощена от продължителните снимки на сегашния филм, а синът ѝ Куарл (който беше на три години) най-сетне се бе оправил след двуседмичен грип.

И наистина, какъв беше смисълът да е любимка на Америка, ако дори не можеше да свали когото си пожелае? Дали някой актьор мъж в същата ситуация изобщо би се поколебал? Е, може би единици биха го направили. Но повечето – не. Така че защо тя трябваше да се колебае? Нима Куентин не беше поканил Нобъл точно по тази причина... Не, почакай, сега тя си спомни, че името му беше Нолан. Не че имаше значение. Не беше ли той тук за нейно, хъм... забавление?

Освен ако. О, дали не беше дошъл с онази жена – Листра? Дали не беше тук заради нея? Тя беше по-близо до неговата възраст. Не беше красавица, но бе достатъчно привлекателна, като се вземеше предвид това, че изобщо не беше част от Холивуд, а просто някаква милиардерка, работеща в сферата на здравеопазването.

Не. Не, младият господин „Стоманено тяло“ не гледаше Листра. Той гледаше следващата победителка в категорията „най-добра актриса“ на филмовата академия. *Ахааа.*

При тази мисъл въздъхна и се смали като спукан балон, който бавно издиша. Тя поклати глава – едва доловимо движение, което не беше предназначено за никого – и си пое дълбоко дъх. Трябваше да помага на Куин (която беше на седем) за нейния глулав про-

ект за Мисията в Калифорния, който трябваше да е готов утре.

Господи, колко скучна беше! Беше скучна, отговорна и определено бе любимка на Америка, само дето преди всичко беше и майка.

Внезапно ръката ѝ трепна и тя събори чашата си с вино. Последната глътка бяло вино се разля върху дървената повърхност, но никой не обърна особено внимание на това.

– Съжалявам. Аз просто...

Сандра се намръщи. Тя поклати глава.

– Какво има, Санди? – попита Уейд.

– Аз просто... – тя отново поклати глава. Намръщи се, макар че от това върху неостаряващото ѝ чело се появи бръчка. – О, Господи, да не би във виното да има нещо? Аз... Аз виждам нещо.

Нолан ѝ хвърли премрежен поглед, който накара страните ѝ (и други места, които ѝ бе неудобно да споменава) да се изчервят, и попита:

– Не се ли чувстваш добре?

– Просто... – Тя се засмя. – Ще прозвучи налудничаво – сякаш виждам нещо, което не е там. Аз съм...

Тя извърна поглед встрани от тях към чернотата на Тихия океан и се зачуди дали онова, което вижда, не е някакво отражение от чашите с вино.

Но не. То още беше там. Сякаш имаше втори чифт очи и картината от тях беше като малък телевизионен екран, появил се в ъгъла на *собственото* ѝ полезрение.

– Виждам някак, някак... плоско, но странно – тя внезапно си пое остро дъх. – О, Господи, появи се още един! Още един прозорец в главата ми.

– Може би трябва да полегнеш – предложи Нолан.

– Или да изпиеш още една чаша вино – добави Кунтин и се засмя.

МАЙКЪЛ ГРАНТ

Но сега и той ѝ хвърли кос поглед и на лицето му се изписа загриженост.

– Има две... Ох! Ох! Ох! Има огромно насекомо. Сигурно полудявам. Може би получавам удар.

– Ще се обадя на 911 – каза Нолан и извади телефона си.

– Господи! Тази буболечка е огромна! Виждам я! Тя се завърта, идва към мен... О, Господи, мисля, че аз самата я движа! Мисля, че аз я карам да се движи!

Тя се отблъсна със сила от масата. Стъкларията върху нея издрънча и изпопада. Уейд скочи на крака и хвана ръката ѝ, докато тя се дърпаше настрани от масата.

– Тя има очи! Има очи! О, Господи, о, Господи! Моите очи! Това са *моите* очи!

Тя блъсна силно Уейд настрани, след това засрамена и шокирана от собственото си поведение опита да се усмихне, протегна успокоително ръка и каза:

– Мисля, че имам нужда от помощ. Мисля, че е по-добре да ме види лекар.

– Така ще е най-добре – хладно се съгласи Листра Рийд, след което, сякаш за да подчертае думите си, добави: – Аха.

Беше станала, бе облегла гръб на парапета и наблюдаваше случващото се с безпристрастен интерес.

Поне не правеше снимки, които по-късно да качи в Туитър.

– Линеяката е на път – съобщи Нолан.

„Е, сега със сигурност няма да спи с мен“ – каза си Сандра. Но тази мисъл се появи и изчезна за миг, защото нещо друго се случваше в зловещата картина в главата ѝ. Тя виждаше капка течност, която падаше и вероятно съдържаше милиони литри. Беше много по-голяма от ужасяващите буболечки с лица, наподобяващи нейното, и собствените ѝ очи върху тях –

кошмарните насекоми с *нейните собствени проклети очи*.

Капката падна. Тя се плъзна около двете буболечки и ги погълна. И незабавно започна да прояжда дупки в черупките на насекомите. Изгаряше разкритвените отражения на нейното собствено лице, сякаш бяха старовремска филмова лента, захапана от проекционния апарат, която се покриваше с мехурчета и се топеше, преди да се разпадне.

Картините в главата ѝ премигнаха и угаснаха.

Изчезнаха също толкова бързо, колкото се бяха появили.

Сега Сандра стоеше права и виждаше само през собствените си очи – виждаше само онова, което беше реално.

– Ха-ха-ха-ха. Хахахахахаха! – после тя закрещя. – Ахxxx! Ааааахxxx! Вие сте дяволи! Дяволи!

Нолан понечи да я хване, защото тя трмаво се закатери по масата. Сандра се подхлъзна и ожули коляното си. Погледна надолу към кръвта и изпищя, изпищя като човек, който е изгубил ума си.

Тя грабна един нож – не много голям нож, просто назъбен нож за хранене със скромно острие. Заби го в дебелия бицепс на Нолан.

Силният мъж изпищя с по-женствен глас, отколкото някой би очаквал.

– Ха! Ха, дявол! – крещеше Сандра, щастлива и очарована от гледката на неговата кръв.

Уийд и Куентин отстъпиха назад, стараейки се масата да е между тях и не много вероятната кандидатка за най-добра актриса.

В очите на Сандра те не отстъпваха, а я нападаха с оголени кучешки зъби, с нокти вместо пръсти и с течен огън, капещ от очите им – именно очите бяха най-важни, там, вътре в тях, бяха демоните.

МАЙКЪЛ ГРАНТ

Сандра Пайпър обърна ножа и го заби в корема си. Той не влезе много навътре. Появи се кръв, но едва с размера на монета от четвърт долар.

– Хей, хей, хей! – изкрещя Куентин.

– Не, не, спри това, спри веднага! – умоляваше я Уейд.

Нолан направи нов опит – този път по-предпазливо – да ѝ отнеме ножа.

Сандра се изплю към него.

– Ха! – изкрещя тя и заби ножа в лявото си око.

Извади го окървавен и покрит с лепкава слуз.

Разнесоха се викове на ужас и сега дори и тя успя да види, че те, дяволите, отстъпват. Това вършеше работа. *Ха! Бягайте, дяволи, бягайте!*

Тогавя тя заби ножа в другото си око и натисна, докато той не проби костта, натисна, докато дръжката не спря. След това тя завъртя ножа, сякаш се опитваше да извади мозъка си.

Коленете ѝ се подкосиха. Ножът падна от ръката ѝ.

– Глупав проект за Мисията – каза тя, след това падна по гръб и започна да се смее и да вие, да се смее и да вие. – Дяволи! Дяв...

Листра Рийд беше тази, която ѝ взе ножа. И тя беше тази, която сложи салфетка върху кървавите кратери на лицето ѝ.

Не че Сандра Пайпър можеше да види това.

ВТОРА ГЛАВА

Името ѝ беше Сейди Маклуър. Кестенявата ѝ коса имаше небрежна прическа, а на определена светлина умните ѝ, скептични кафяви очи имаха златист и дори зеленикав оттенък. По бузите и носа си имаше лунички. Никога не ги беше харесвала, защото обикновено ги описваха с думата „сладки“, а тя не обичаше хората да я смятат за сладка. Така се чувстваше някак подценена.

Второто място, на което имаше още от сладките лунички, бяха гърдите ѝ, присъстваха и на раменете, само че там бяха по-малко. Но сега всичките ѝ лунички бяха скрити от обилния тъмен загар.

Името ѝ беше Сейди Маклуър, но в определена компания се наричаше Плат, като великата поетеса, която трагично се беше самоубила.

Това беше нейният псевдоним. Името ѝ в БЗМЦ. Името, което предизвикателно заявяваше, че за нейното бъдеще като член на БЗМЦ има само две възможности – смърт или лудост.

Състоянието ѝ се оценяваше на милиарди долари. Имаше малка, но ефективна частна армия, съставена от охраната на лабораториите „Маклуър“ и ръководена от господин Стърн. (Вероятно някога беше чула първото му име, но в главата ѝ беше останало само това – господин Стърн.)

Сейди беше видяла ужасни неща. Като Плат тя също така беше и *вършила* ужасни неща, както и дру-

МАЙКЪЛ ГРАНТ

ги бяха вършили ужасни неща с нея.

Беше на шестнадесет.

Бе изминал един месец от съдбоносния ден, в който „Корабът на куклите“ беше изгорил по-голямата част от пристанищната ивица на Хонконг. Един месец, откакто президентът на Съединените щати си беше пръснала мозъка по Националната телевизия, след като (с право) беше заподозряна за убийството на съпруга си.

Един месец, откакто Сейди, в ролята на Плат, беше изпратила биотите си в мозъка на Винсънт, един от тях – въоръжен с киселина, за да изгори мъртвите биоти в него, които го докарваха до лудост.

Голямото предимство на биотите пред механичните им конкуренти, наноботите, беше близостта при връзката между туичъра и биота. Това беше също и един от най-големите им недостатъци, защото същата тази връзка означаваше, че загубата на биота запраща неговия създател надолу по спиралата към лудостта.

Винсънт се бе плъзнал по тази спирала след загубата на един биот и сериозното нараняване на втори.

От отчаяно желание да спаси Винсънт Сейди беше предприела зловеща мисия, състояща се в това да изгори някои части от неговия мозък. Но в този момент онзи ужасен ден беше избутан някъде встрани, ако не и забравен, и Сейди правеше нещо, което далеч не беше толкова ужасно. Тя се намираше на плаж от бял пясък, под палмови дървета. Върху една плетена рогозка от вида, използван от местните, бяха сложени различни неща за пикник.

Имаше студено пържено пиле, студен омар и купичка плодове, залята с ванилов крем по мадагаскарски.

Имаше също и бутилка бяло вино, която вече беше

празна, и бутилка водка, празна до половина.

Имаше и едно момче.

Той беше гол като Сейди. Името му беше Ноа, макар че понякога и той като Сейди използваше псевдоним: Кийтс.

Независимо дали бяха Плат и Кийтс, или Сейди и Ноа, тя беше върху него, а той вътре в нея. И двамата се усмихваха, защото пепелта от джойнта в устата на Сейди беше паднала върху върха на носа на Ноа и когато тя я издуха, това го накара да кихне. Кое то се стори забавно и на двамата и те се разсмяха, а физическата конвулсия, причинена от смеха, имаше интересни странични ефекти.

– Засмей се отново – каза Ноа.

– Не още – отвърна Сейди.

– Измъчваш ме.

– Уча те на издръжливост – възрази тя, като заваляше думите.

– Намирам се точно на ръба на пропастта – каза той със затворени очи и унесена усмивка. – Ако се засмееш... или направиш и най-малкото движение... или дори си поемеш по-дълбоко дъх, аз ще пропадна... *ммм...* в нея.

– Описваш това с някаква си метафора за пропаст? – попита го тя и се изкикоти.

Това се оказа напълно достатъчно.

Тя наблюдаваше лицето му, когато тялото му се изви като дъга, подскочи нагоре, потрепери и накрая се отпусна. В първите секунди изражението му беше по-скоро животинско, отколкото човешко, а звуците, които издаваше, определено не приличаха на остроумни задявки, нито пък на пиянски звуци. Но след това дивото му изражение се смекчи до онова на някой светец от ренесансова картина.

После той също се засмя.

И отвори много сините си очи и каза:

– Не си отивай още.

Той остана вътре в нея по повече от един начин. Беше също и в ума ѝ, и то не метафорично. Едно миниатюрно създание, по-малко от точката в края на изречение – създание, изградено от екзотична смесица ДНК, включваща и собствената ДНК на Ноа – се намираще дълбоко в мозъка на Сейди. То беше *биот*. Беше един от *неговите*, на Ноа, биоти, защото те бяха нещо уникално за своя създател. Означението му беше К2. Кийтс 2. Другият му биот, К1, се намираще в миниатюрно шишенце, пъхнато в закопчания джоб на късите му панталони, които бяха... той се огледа наоколо... някъде тук.

Работата на К2 беше да поддържа крехката мрежа, изградена старателно около издутината на артерията в мозъка на Сейди. Ако го оставеха, аневризъмът можеше и никога да не се пукне. От друга страна, можеше да се пръсне във всеки един момент, което почти със сигурност щеше да убие Сейди – най-вероятно след дълги часове, изпълнени с болка.

През последния месец Ноа беше работил почти без прекъсване, за да засили тefлоновата мрежа около смъртоносната подутина. Работата беше скучна: през окото на Сейди, надолу по зрителния нерв, трябваше да бъдат пренесени нишки чак до влажните хълмове и дълбоките долини на мозъка ѝ – доста дълго пътуване за един биот – и след това да бъдат поставени на местата им. Беше нещо като плетенето на кошница.

През цялото време в мозъка на Ноа беше отворена нещо като допълнителна картина в картината, с изкуствено подсилени цветове, но зърниста структура.

Наподобяваше на филм с триизмерни специални ефекти, чиито цветове обаче бяха убити, лишени от нюанси и сякаш снимани през мръсен обектив.

Ноа познаваше Сейди с интимност, невъзможна за хора, които не пътуваха *вътре в плътта*. Когато тя се възбуди, той усети как артерията под шестте крака на биота му изпомпва кръвта по-бързо и по-мощно.

Но той беше виждал отблизо не само сравнително монотонната, обвита в течност, повърхност на мозъка ѝ. При различни случаи и по време на не една отчаяна мисия той беше имал възможността да пълзи по очите, устните и езика ѝ.

Тя го целуна по устата, след това точно до устните, а после и по врата. След което се изтърколи върху одеялото към храната.

– Нали не си... – каза той.

– Не – тя се мъчеше да намери подходящия тон. Спокоен, но не и равнодушен. Безгрижен, сякаш това нямаше значение. Тя продължи със секси мъркане. – Но всяка секунда ми хареса. Нали знаеш, че това не е най-важното нещо на света.

– Не е ли? – попита той, опитвайки се да бъде забавен.

– Искаш ли малко омар? – попита тя, отклонявайки въпроса му.

Не обичаше да говори за секс. Ефектът от тревата и виното отслабваше и тя започваше да се чувства уморена и замаяна. Скоро щеше да стане раздражителна, ако не се контролираше.

Някои неща я измъчваха.

Разсейваха я. Тя искаше да продължава да ги изблъсква встрани, но медитацията имаше своите граници и тези дразнещи грижи се появяваха отново, все по-често и по-настойчиво. Беше изхвърлила всичко това от съзнанието си за месец и сега „то“ напираше да се върне.

– Определено искам омар – отвърна Ноа.

– Тогава изтрипчай дотам и донеси малко и на мен.

МАЙКЪЛ ГРАНТ

– Все ти си в центъра на нещата – въздъхна той. – *Съблечи ме. Люби ме. Нахрани ме с омар.* Все искаш нещо.

Той се изправи и тя видя, че половината от твърдия му, слаб задник е покрита с пясък. Сейди се излегна, подпря главата си с ръка и се наслади на гледката и на онова, което се виждаше отвъд нея. Намираха се в една усамотена лагуна в западния край на острова, обърнат към много по-големия Мадагаскар, който се виждаше като размазано зелено петно на шестнадесет километра разстояние.

На половин километър в северна и южна посока въроръжени мъже с модни ризи „Томи Бахама“² и автомати следяха за всякаква заплаха срещу тяхното уединение. Скрита зад един скалист нос, върху леки-те вълни се полюшваше яхта с екипаж от бивши войници, чийто радар наблюдаваше района.

Ноа ѝ донесе парчета омар върху малък порцеланов поднос.

- Съврши ни виното – уведоми я той.
- Добре. И без това е време да изтрезнеем.
- Така ли? – попита той. – Защо?

Тя се изправи до седнало положение и се протегна към тениската си. Той я спря с целувка и нежно погали гърдите ѝ, сякаш искаше да се сбoguва с тях.

- Тези доста ми харесват – отбеляза той.
- И аз така реших. Сега мога ли да си облека тениската?

– Предполагам. – Той също започна да се облича: къси панталони, тениска, сандали.

Протегна ѝ ръка и ѝ помогна да се изправи.

- Ще повикам таксито ни – каза Сейди.

Натисна бутона за разговор на преносимата ра-

² Американски производител на ежедневно и спортно облекло, бански костюми и аксесоари – Бел. прев.

диостанция – на този отдалечен остров мобилните телефони нямаша покритие.

Пет минути по-късно, докато прибираха нещата, иззад носа се появи лъскава бяла моторна яхта.

Капитанът свирна с корабната свирка и лодката се взриви.

Бяха нужни няколко секунди, докато равният тътен на експлозията стигне до тях. Малко повече време беше нужно останките да паднат във водата.

И в този миг Сейди и Ноа отново се превърнаха в Плат и Кийтс и побягнаха, забравили за храната и одеялото. Мъжете от охраната на „Маклуър“ тичаха от север и от юг с автомати в ръце и крещяха:

– Прикрийте се, прикрийте се!

Лодката горя още известно време – нямаше никаква вероятност някой да е оцелял – и след това потъна напред леките вълни с цвят, много наподобяващ този на очите на Ноа. Колоната от тъмен дим изчезна. Бризът подхвана издигащите се черни сажди и ги издуха към острова.

Ваканцията беше свършила. Войната за човешката раса беше започнала отново.

ТРЕТА ГЛАВА

Клатенето се усилваше. Баластът на кораба определено се беше разместил. Той се накланяше на едната си страна и така пламъкът се издигаше във въздуха на десетки метри височина.

Вътрешността на „Бенджаминия“ приличаше на кланица – окървавените коридори бяха пълни с мъртви морски пехотинци и още повече мъртви местни жители. Сферата се завъртя около оста си и подовете се превърнаха в стени. Труповете изпадаха в празното пространство.

Подобно на въртящия се барабан на сушилня, сферата продължи да се завърта и сега хората, които отчаяно се опитваха да се вкопчат с ръце, падаха, крещейки, и се размазваха в стенописа на Великите души.

През отворените сегменти нахлу вода.

Горелката се оказа под повърхността ѝ, но продължи да гори, превръщайки водата в пара, докато „Кораба на куклите“ потъна и се отпусна върху дъното на пристанището.

Когато „Кораба на куклите“ беше потънал, близнаците Армстронг се бяха озовали в пристанище „Виктория“ на Хонконг.

Те не можеха да плуват. Ако бяха в настроение да си сътрудничат, те някак успяха да вървят, като влачиха ненужния трети крак. Но да плуват?

Линг беше тази, която спаси живота им. Миниатюрната, много възрастна и наподобяваща птица Линг. Беше подхванала двамата под брадичката и енергично бе започнала да се изтласква с крака нагоре в мръсната вода. На няколко пъти беше потъвала под вълните и всеки път се издигаше, за да си поеме глътка въздух, примесен със солена вода, като кашляше и се давеше, но въпреки това не спираше да мърда с крака, докато една рибарска лодка не се беше притекла на помощ.

Щяха да намерят някакъв начин да възнаградят Линг – бяха се заклели да го направят. Беше спасила живота им, като самата тя за малко не бе загинала.

От пристанище „Виктория“ близнаците Армстронг бяха отпътували за Виетнам, където имаха финансови интереси и държаха неколцина, но доста полезни, държавни чиновници. Оттам се отправиха към Малайзия и щата Саравак на остров Борнео.

Там Армстронг разполагаха със съоръжение за добив на редки изкопаеми химични елементи. Освен това се занимаваха малко и с дърводобив – всичко беше екологично чисто и съпровождано с внимателно планирани програми за залесяване. Правеха всичко възможно, за да не им обръщат прекалено голямо внимание. Водени от личния си интерес, братята Армстронг се държаха като добри корпоративни граждани.

Но тези съоръжения не бяха само за минно дело или дърводобив. Те се състояха от три части – имаше две еднакви сгради с формата на полумесец, издигащи се една срещу друга и разделени от удължен овал, който представляваше омагьосваща тропическа градина – нещо като култивирана версия на заобикалящата ги дъждовна гора.

Имаше дървета и цветя, потоци, пълни с риба и

МАЙКЪЛ ГРАНТ

водни птици, пътеки от розов чакъл, водещи до пейки и места за сядане, където работниците от администрацията можеха да обявдат на открито.

В горната част на овала, свързващ двата полумесеца, имаше ниска кула, завършваща с купол на обсерватория. Вътре имаше впечатляващ оптичен телескоп, за който дълбокият мрак на заобикалящата го местност беше много подходящ.

В момента никой не използваше телескопа, защото валеше дъжд. А когато тук валеше, дъждът по нищо не приличаше на онзи, който Чарлз Армстронг беше виждал в Ню Йорк. Той не се състоеше от капки, а приличаше на плътна завеса. В Саравак водата не просто пръскаше от небето, а сякаш от него се изсипваха цели ведра, вани и плувни басейни.

Чарлз наблюдаваше един гущер, който се катереше по стъклената стена на купола, преодолявайки водния поток. В Саравак имаше гущери. Имаше гущери, змии и птици в изобилие.

– Човек би очаквал, че водата ще го събори – каза Чарлз.

Брат му, Бенджамин, не се интересуваше толкова от гущера или от дъжда, но, разбира се, виждаше и двете, защото за близнаците не беше възможно да не са обърнати в една и съща посока. Очите им можеха да се движат насам или натам, да се фокусират независимо едно от друго в посоката, в която ги насочваха отделните им мозъци, но двамата нямаха отделни глави, а една обща, слепена в едно.

Така те имаха две усти, един нос и три очи. Средното око беше малко по-малко от другите две и често изглеждаше разфокусирано и някак стъклено. То можеше да вижда, но не беше фокусирано съзнателно нито от Чарлз, нито от Бенджамин. Вместо това, то сякаш само решаваше накъде да се фокусира, като

внезапно осигуряваше дълбочина на възприятието на единия или на другия близък, но никога на двамата едновременно.

Близнаците бяха едри – високи и още по-широки, с рамене, способни да носят необичайната тежест на двойната им глава. Имаха две ръце, които не бяха мускулисти, два напълно развити крака и един трети, закърнял крак.

В момента те седяха в една модифицирана електрическа инвалидна количка. Тя беше далеч по-усъвършенствана от обикновените моторизирани колички и имаше почти елегантен екзотичен външен вид: с тъмночервено кадифе, два странични панела, зад които най-вероятно бяха скрити оръжия, и гуми, които изглеждаха по-подходящи за състезателна писта, отколкото за болница. Но в крайна сметка си оставаше инвалидна количка.

Засега тяхното леговище беше обсерваторията. Надолу по рампата имаше спалня и специално обзаведена баня. Но спалнята имаше само обикновени прозорци. Те бяха прекарали целия си живот на закрито и жадуваха за откритото пространство на обсерваторията, въпреки че всичко, което можеха да виждат, беше водата, стичаща се надолу по стъклото, и гущера, който се мъчеше да се катери нагоре срещу напора ѝ.

– Гледаме гущери – отвратено каза Бенджамин.

И двамата бяха депресирани след потъването на „Кораба на куклите“. Той беше тяхното щастливо място, мястото, където можеха да разсъждават, когато животът станеше твърде мрачен или напрежението – твърде голямо. Сега него вече го нямаше. Всички онези нещастни хора, хората, които ги боготворяха, които виждаха красота в тяхната уродливост, всички тях вече ги нямаше.

МАЙКЪЛ ГРАНТ

– Храна за рибите – каза Чарлз, който знаеше накъде се бяха насочили мислите на брат му. – И още не знаем как се случу.

– Един шведски офицер от разузнаването и британски адмирал.

– Но как?

– Въпросите са много, братко.

Обърнаха количката, за да застанат срещу големия монитор, който висеше над компютър със сензорен дисплей. Мониторът беше разделен на двадесет и четири по-малки екрана. Три бяха настроени на различни канали с новини. Останалите очевидно бяха камери за наблюдение: празна стая с бюро, стая за почивка, в която една жена правеше кафе, лаборатория с двама души в бели престилки, кършещи рамене на фона на музика, която не се чуваше, докато пишеха на клавиатурите си, и загадъчен изглед от нещо, прилично на склад.

На малките видеоекрани една по една се сменяха различни картини – всяко тгълче от империята на Армстронг.

Можеха да виждат всичко, но какво можеха да контролират?

Дори не бяха сигурни дали ще могат да се върнат в Ню Йорк. Лондон също можеше да се окаже вече забранена територия.

– Крием се като плъхове от котка – каза Бенджамин.

– Ние сме поне лисици – възрази Чарлз, опитвайки се казаното да прозвучи като нещо хубаво и да не мисли за това, че ловът на лисици обикновено завършваше, когато кучетата разкъсваха притиснатото в тгъла животно. – Система, локализирай Бърнофски.

В центъра на монитора се появи по-голяма картина. Обектът на търсенето им стоеше обърнат с гръб

към тях. Беше приведен над един терминал.

– Ето го нашия Карл – каза Чарлз със стоманена нотка в гласа.

– Нашият?

– Или е стигнал до дъното след някакъв грандиозен последен гуляй и е решил да промени живота си. Или... – Чарлз въздъхна.

– Или БЗМЦ са го програмирали – довърши Бенджамин.

– Линг! – извика Чарлз. – Стана време за вечеря и мисля, че с удоволствие бих пийнал нещо.

Близнаците споделяха един храносмилателен тракт, въпреки че имаха две усти. За да може някой от тях да пие алкохол, трябваше и двамата да са съгласни. Същото се отнасяше и за храненето, макар че опитваха да бъдат толерантни по този въпрос. Бенджамин обичаше понякога да закусва купичка „Чекс Микс“³, а Чарлз предпочиташе плодове – кайсии. Той обожаваше съвършените кайсии – макар че такива трудно се намираха.

– Да пийнем, да – съгласи се Бенджамин. – И може би повече от едно.

Линг се появи, движейки се с голяма бързина, която не отговаряше на напредналата ѝ възраст.

– А, нашата приятелка и герой, Линг. Аз ще пийна чаша вино – каза ѝ Чарлз. – Мисля, че бих предпочел каберне.

– Аз ще пия един коняк – обади се Бенджамин. – Знаеш какво харесвам.

Те седяха и мрачно наблюдаваха как картините около Бърнофски се сменяваха на случаен принцип, докато системата показваше стотиците камери за наблюдение. На една от тях жена правеше копия. На

³ Популярна американска зърнена закуска – Бел. прев.

МАЙКЪЛ ГРАНТ

друга мъж гледаше безизразно в празното пространство. Една двойка обличаше палтата си, готвейки се да се прибере у дома. Двама души, очевидно изморени от часовата разлика, пазаруваха в магазина за близнаци на летище „О’Хеър“. Двама мъже спореха за нещо и сочеха таблетите си.

В дъното на всеки прозорец малък надпис даваше информация за мястото. Атина. Нюпорт Нюз. Огнена Земя. Джонсън Сити. КИПА – Корпорация „Изискани Подаръци „Армстронг“ – разполагаше със собственост по целия свят дори и без да се броят магазините, които имаха на почти всяко летище.

– Още не сме загубили, братко – меко каза Чарлз, надявайки се, че в гласа му е прозвучала нотка на желазна решителност.

– И въпреки това се крием.

– Не сме *загубили*. Не сме *победени*. Имаме Хрътките. Можем да възстановим корпуса на туичърите. Можем да започнем отново. Освен това имаме и Етаж 34.

– Етаж 34 е губеща тактика –изсумтя Бенджамин. – Отбранителна. Тя би унищожила БЗМЦ, но няма да ни върне президента, когото загубихме, или премиера, когото също загубихме, по дяволите! По *дяволите!* – той стовари юмрука си върху бюрото и накара чашата с вино на Чарлз да подскочи. – Или Бръмбара. Или „Кораба на куклите“ – той изстена. – Какво *изгубихме!* Какво *изгубихме!*

Той пресуши тумбестата чаша с коняк на една единствена дълга глътка.

– Когато Етаж 34 е готов, за няколко седмици ще унищожим БЗМЦ и всичко, което притежават. Това нещо се разпространява лесно, братко – ще ги открие във всичките им скривалища. И когато приключи работата си, ние няма да имаме врагове, ние...

– Няма да имаме врагове? Да не мислиш, че БЗМЦ е единственият ни враг? Не знаеш ли, че китайците правят дисекция на всяко тяло, извадено от пристанището на Хонконг? Те знаят. Те *знаят!* И ако американците и европейците все още не знаят, то те скоро ще разберат.

– Какво искаш, Бенджамин? Да пуснеш на свобода „сивата слуз“?

Сивата слуз беше глупавото наименование на една смъртоносна заплаха – саморепродуциращи се наноботи. Наноботи, които произвеждаха още наноботи, от какъвто материал им попаднеше подръка. Само за дни се превръщаха от хиляди в милиони, милиарди и трилиони и консумираха всичко до последния атом въглерод и още множество други елементи. Всичко, което живееше или беше живяло на повърхността на планетата Земя. Всичко, което правеше живота възможен.

Наноботите бяха механичният отговор на биотите. Бяха също толкова малки, но без зловещата и необяснима връзка, свързваща биота с неговия създател. Наноботите трябваше да бъдат управлявани през контролер за игри. Донякъде те разполагаха с по-малко възможности, но имаха огромно предимство – загубата на нанобот не беше нищо особено. Но загубата на биот? Това беше пътят към полудяването.

Бенджамин посочи екрана. По някаква случайност той беше фокусиран върху някакво семейство в един от магазините на КИПА – този на летище „Скипъл“ в Холандия. Беше обикновено семейство – мъж, жена и русо дете, които разглеждаха внимателно сувенирите.

– Понякога ги мразя. Мразя ги достатъчно, за да го направя.

Чарлз усети интуитивно кой кадър гледаше брат

МАЙКЪЛ ГРАНТ

му.

– Да, но представи си, че са от *нашите*, братко. Представи си ги обединени с нас. Представи си как ни гледат щастливо. Представи си в какво можем да ги превърнем с нашата нанотехнология и приятелите ни от „Нексус Хуманус“.

– „Нексус Хуманус“ – изсумтя Бенджамин.

Това беше култ, който бяха финансирали, за да вербуват нови туичъри, които да контролират наноботите, както и други полезни хора. Но първоначалният ентузиазъм в него вече намаляваше, така както беше станало с евтините номера на сциентологията⁴.

– Ние притежавахме този свят, към който сега се стремим. „Кораба на куклите“ – в окото на Бенджамин се появи една сълза, която се отърколи надолу по бузата му.

– Глупости, братко – това беше само *модел* на света, към който се стремим.

– Един обединен свят – каза Бенджамин, учудвайки се горчиво на собствената си наивност и на това как страда, поне образно казано, за тънештата в невежество човешка раса, лишена от утопията, която той виждаше толкова ясно. – Една необятна взаимосвързаност, в ядрото на която сме ние.

– Това все още може да стане. Може. Но не и ако пуснем СРН. Не и ако използваме „сивата слуз“, не и ако стигнем до този краен акт на унищожение. Що се отнася обаче до някой не толкова краен метод... – Чарлз предлагаше жертвоприношение пред бога на Бенджаминовата ярост, което бе само на една крачка от апокалипсиса.

– Масова, предварително програмирана атака –

⁴ Сциентология – секта, основана от американския писател фантаст Лафайет Рон Хъбард в средата на 20 век. Известна е предимно с вербуването на знаменитости като Том Круз и Джон Траволта и с обсебването на техните финансови ресурси. – Б. р.

каза Бенджамин, натъртвайки на последната дума.

Наноботите можеха да бъдат програмирани да изпълняват автономно прости команди. Големи количества от тях – ако е необходимо и милиони – можеха да го правят, стига задачата да е достатъчно проста. Можеха да бъдат програмирани да унищожават за определен период от време всичко, което е в техния обсег, и след това да се изключат – нещо като локализирана „сива слуз“ в малък мащаб.

– Ако е вярно, че разузнавателните агенции или знаят, или ще разберат скоро, то тогава няма да сме в безопасност дори и тук. Но ако нарушим... Ако направим масирани атаки. Вашингтон. Лондон. Пекин. Ако им дадем нещо, което да ги държи заети. И същевременно ще използваме оръжието на Етаж 34, за да унищожим БЗМЦ...

– Виж Бърнофски. Пак го прави – Бенджамин го бе забелязал.

Той даде гласовата команда за разширяване на екрана. Изображението на Бърнофски застана пред всички останали.

То беше с висока разделителна способност, а не зърнесто и монохромно. На него той беше запалил цигара. Дръпна от нея няколко пъти. Седеше, загледан в празното пространство. Дръпна отново от цигарата.

– Сега ще го направи – каза Бенджамин.

Бърнофски отвори чекмеджето. Извади от него снимка на младо момиче в рамка.

– Дъщеря му – отбеляза Чарлз. – Така и не успя да го преодолее.

Бърнофски погледна снимката и дръпна от цигарата. Димът се завъртя около скритата камера и

МАЙКЪЛ ГРАНТ

така частично скри картината. Близнаците можеха да виждат само едната страна на лицето на мъжа, но забелязаха, че устните му са разтегнати в широка усмивка от ухо до ухо. Той се смееше безмълвно.

– Усили звука – нареди Чарлз.

Бърнофски се смееше тихичко и звукът, който издаваше, беше интимен, ликуващ и някак алчен – като на някакъв скъперник, който си брои парите.

– Бръмбари в мозъка ти, детето ми – каза той и щастливо се засмя. – Бръмбари в мозъка ти.

– Система, увеличи лицето на Бърнофски – нареди Бенджамин.

Камерата го приближи.

– Той плаче, докато се смее. Плаче и се смее. Ето сега ще го направи.

Бърнофски повдигна ризата над вдлъбнатия си и блед като на труп корем. Тъглът беше лош и те едва успяваха да виждат какво прави.

Бърнофски дръпна силно от цигарата, задържа дима в дробовете си и заби запаления ъ край в корема си. Разнесе се съскане.

Той задържа цигарата там. Продължи да я държи, и да я държи... и накрая с вик на болка, който накара димът да излезе наведнъж от устата му, Бърнофски най-сетне я отдръпна.

– Карл, Карл, Карл – промълви Чарлз.

– Прави упражнения, храни се добре, не използва наркотици и пие далеч по-малко алкохол – Бенджамин изреди фактите. – Изглежда по-малко депресиран. И по някакъв начин това самонараняване е цената. Знаеш, че това е работа на БЗМЦ, братко. Не може да не го *знаеш*. Той е програмиран. Отнеха ни нашия гений.

Чарлз отпи от виното. Трябваше да пие по-малко, щом като Бенджамин щеше да се налива с бренди.

– Не го *знам*. Но дали го подозирам? – той остави въпроса да увисне във въздуха.

– Трябва да се върнем у дома. У дома, в Лалето.

– Да се върнем в Лалето? – гласът на Чарлз беше разтревожен. – Дори и сега това може да бъде опасно.

– Прекарах... *ние* прекарахме живота си в спотайване и криене, братко. Не дойде ли най-накрая времето, в което да се изправим, за да ни видят и чуят?

Чарлз не оспори думите му. Знаеше, че няма смисъл. Бенджамин щеше да получи своя край на света. Чарлз изпита внезапно неприятно чувство. Той не искаше светът да свърши с апокалипсис. Всъщност никога не беше искал нищо друго, освен светът да е щастлив. И да го приема такъв, какъвто е. И стига да му позволяха да програмира цялата човешка раса със своите войски от наноботи, тази красива мечта можеше да бъде осъществена. Един мирен свят. Свят, свободен от алчността, омразата, страха и болката, защото всички човешки същества щяха да са братя, сестри, бащи и майки на останалите човешки същества. *Една необятна взаимосвързаност.*

– Ще отвърнем на удара – каза Бенджамин и го повтаря отново и отново: – Ще отвърнем на удара!

Чарлз затвори очи и чу гласа на брат си отпреди толкова много години, толкова отдавна, преди те да разбират. Преди да са се научили да приемат своята изолация и самота. Гласът на детето Бенджамин сега се беше превърнал в гласа на зрелия мъж: *Ще отвърнем на удара, ще отвърнем на удара, ще отвърнем на удара.*

На екрана Бърнофски се кикотеше и плачеше.